

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Borowczak

Ławnicy: Hanna Jurkowska, Marek Karbowski

Protokolant: sekr. sąd. A. S.

**przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gnieźnie Wojciecha Markiewicza
oraz oskarżyciela posiłkowego Poczta Polska S.A.**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2024r. w(...)

sprawy:

a) **K. G. (1), syna P. i B. z domu W., urodzonego w dniu (...) w G.**

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 czerwca 2023r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z T. D. (1), działając w sposób bezpośrednio zagrażający życiu pokrzywdzonego, używając przemocy wobec Z. K. w postaci kopania obutą nogą w okolice wrażliwą jaką jest głowa, skutkującym upadkiem pokrzywdzonego ze schodów i uderzeniem okolicą potyliczną o kant ściany znajdującej się u podnóża schodów, uderzenia pięścią w głowę i przyduszania do posadzki, usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia torby listonosza z zawartością przesyłek pocztowych i środków pieniężnych w kwocie 44.000 zł należących do Poczty Polskiej S.A, nie osiągając jednak zamierzonego celu z uwagi na opór pokrzywdzonego Z. K., a następnie po użyciu wskazanej przemocy i doprowadzając pokrzywdzonego Z. K. do stanu bezbronności dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki M. o wartości 500 zł na szkodę Z. K., jednocześnie biorąc udział w pobiciu Z. K., które narażało wyżej wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia

tj. o czyn z art.13§1 k.k. w zw. z art.280§2 k.k. i art.280§2 k.k. i art.158§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.

b) **T. D. (1), syna M. i K. z domu K., urodzonego w dniu (...) w G.**

oskarżonego o to, że :

II. w dniu 23 czerwca 2023r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) działającym w sposób bezpośrednio zagrażający życiu pokrzywdzonego, używając przemocy wobec Z. K. w postaci kopania obutą nogą w okolice wrażliwą jaką jest głowa, skutkującym upadkiem pokrzywdzonego ze schodów i uderzeniem okolicą potyliczną o kant ściany znajdującej się u podnóża schodów, uderzenia pięścią w głowę i przyduszania do posadzki usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia torby listonosza z zawartością przesyłek pocztowych i środków pieniężnych w kwocie 44.000 zł należących do Poczty Polskiej S.A., nie osiągając jednak zamierzonego celu z uwagi na opór pokrzywdzonego Z. K., a następnie po użyciu wskazanej przemocy i doprowadzając pokrzywdzonego Z. K. do stanu bezbronności dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki M. o wartości 500 zł na szkodę Z. K., jednocześnie biorąc udział w pobiciu Z. K., które narażało wyżej wymienionego na bezpośrednie

niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym wskazanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po uprzednim skazaniu przez Sąd Rejonowy w Gnieźnie w sprawie II K 1009/16 za czyn z art.280§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. i po odbyciu kary co najmniej roku kary pozbawienia wolności orzeczone za wskazane przestępstwo ponownie dopuszczając się przestępstwa rozboju

tj. o czyn z art.13§1 k.k. w zw. z art.280§2 k.k. i art.280§2 k.k. i art.158§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.64§2 k.k.

III. w dniu 31 października 2022r. w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał susz roślinny o masie 5,09 g netto zawierający w swoim składzie ziela konopi innych niż włókniste zaliczanej do środków odurzających grupy I-N i amfetaminę zaliczanej do substancji psychotropowych grupy II P

tj. o czyn z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

1) Oskarżonego K. G. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 23 czerwca 2023r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z T. D. (1), celem dokonania kradzieży użył przemocy wobec Z. K. w sposób bezpośrednio zagrażający jego życiu tj. kopnął wchodzącego po schodach pokrzywdzonego obutą nogą w twarz, co skutkowało upadkiem pokrzywdzonego ze schodów i uderzeniem okolicą potyliczną o ścianę znajdującą się u podnóża schodów, a następnie wspólnie z T. D. (1), który zadawał pokrzywdzonemu ciosy w głowę, przyduszał pokrzywdzonego do posadzki usiłując dokonać zaboru w celu przywłaszczenia torby listonosza z zawartością przesyłek pocztowych i środków pieniężnych w kwocie 44.000 zł należących do Poczty Polskiej S.A, nie osiągając jednak zamierzonego celu z uwagi na opór pokrzywdzonego Z. K., a T. D. (1) po zadaniu ciosów pokrzywdzonemu w głowę zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy pokrzywdzonego marki M. o wartości 500 zł tj. winnego przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.280§2 k.k. i art.280§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. i za to na podstawie art.280§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2) Oskarżonego T. D. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 23 czerwca 2023r. w G., celem dokonania kradzieży, działając wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1), który użył przemocy wobec Z. K. w sposób bezpośrednio zagrażający jego życiu tj. kopnął wchodzącego po schodach pokrzywdzonego obutą nogą w twarz, co skutkowało upadkiem pokrzywdzonego ze schodów i uderzeniem okolicą potyliczną o ścianę znajdującą się u podnóża schodów, po upadku pokrzywdzonego przyduszał pokrzywdzonego do posadzki i zadawał mu ciosy w głowę, usiłując dokonać zaboru w celu przywłaszczenia torby listonosza z zawartością przesyłek pocztowych i środków pieniężnych w kwocie 44.000 zł należących do Poczty Polskiej S.A, nie osiągając jednak zamierzonego celu z uwagi na opór pokrzywdzonego Z. K., a po zadaniu ciosów pokrzywdzonemu zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy pokrzywdzonego marki M. o wartości 500 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po uprzednim odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie w sprawie o sygn. akt II K 1009/16 za przestępstwo z art.280§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. tj. winnego przestępstwa z art.13§1 k.k. w zw. z art.280§2 k.k. i art.280§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.64§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art.4§1 k.k. i za to na podstawie art.280§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.64§2 k.k. wymierza mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.

3) Oskarżonego T. D. (1) uznaje za winnego przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnionego w sposób wyżej opisany w pkt.III. i za to na podstawie art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

4) *Na podstawie art.70 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek zabezpieczonego w sprawie suszu roślinnego zawierającego w swoim składzie ziele konopii innych niż włókniste oraz amfetaminę – zarządzając jego zniszczenie.*

5) *Na podstawie art.85§1 k.k. oraz art.86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone T. D. (1) wyżej orzekając karę łączną 7 (siedmiu) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności.*

6) *Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, i tak:*

a) *K. G. (1) od godz.20.20 dnia 23 czerwca 2023r. i nadal,*

b) *T. D. (1) od godz.21.20 dnia 23 czerwca 2023r. i nadal.*

7) *Na podstawie §17 ust.2 pkt.5 oraz §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 900 zł + VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego T. D. (1) z urzędu.*

8) *Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.*

Tomasz Borowczak

Hanna Jurkowska Marek Karbowski

UZASADNIENIE

Na wstępie Sąd Okręgowy w Poznaniu pragnie zaznaczyć, że odstąpił w niniejszej sprawie od sporządzenia uzasadnienia na formularzu (mimo treści art.99a§1 k.p.k.), albowiem zastosowanie tego formularza, którego treść została ustalona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U. z 2019r. poz. 2349), jako dokumentu, w którym miałyby się wykazać zrealizowanie obowiązku wynikającego z art.424 k.p.k., w ocenie Sądu w niniejszej sprawie mogłoby naruszyć prawo stron do rzetelnego procesu w kontekście art.6 ust.1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (art.91 ust.2 Konstytucji RP). Decyzję taką podjęto mając na uwadze prawo stron oraz sądu II instancji do dogłębnego poznania toku rozumowania sądu I instancji. Kierując się zatem wytycznymi zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020r. (sygn. akt I KA 1/20), a także w sprawie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (uzasadnienie wyroku z dnia 9 maja 2022r., sygn. akt II AKa 141/20) Sąd Okręgowy stwierdził, że w niniejszej sprawie sporządzenie uzasadnienia na formularzu nie jest celowe.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

co do przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego T. D. (1) w pkt.3. części rozstrzygającej wyroku

W dniu 31 października 2022r. w G. funkcjonariusze policji podczas rutynowej kontroli drogowej podjęli czynności legitymowania osób znajdujących się w zatrzymanym przez nich pojeździe. Jedną z tych osób był oskarżony T. D. (1), który podjął próbę ucieczki. Po jego zatrzymaniu funkcjonariusze policji dokonali przeszukania osoby oskarżonego ujawniając przy nim woreczek stronowy z zawartością suszu roślinnego. Po przeprowadzonych badaniach przez biegłego stwierdzono, że posiadany przez T. D. (2) susz roślinny o masie 5,09 g netto zawierał w swoim składzie ziele konopii innych niż włókniste zaliczane do środków odurzających grupy I-N i amfetaminę zaliczaną do substancji psychotropowych grupy II P.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego T. D. (1) (k.695-696 w zw. z k.94-95, 101-102, 291-292, 345-346, 407)
- protokołu zatrzymania T. D. (1) w dniu 31 października 2022r. (k.331),
- protokołu przeszukania osoby T. D. (1) (k.334-337)
- protokołu życia testera narkotykowego (k.338)
- opinii z przeprowadzonych badań kryminalistycznych z zakresu chemii (k.363-366).

co do przestępstwa przypisanego K. G. (1) w pkt.1 oraz T. D. (1) w pkt.2. części rozstrzygającej wyroku

W dniu 23 czerwca 2023r. pokrzywdzony Z. K. pozostawał zatrudniony w Poczcie Polskiej S.A. w charakterze listonosza. W tym dniu miał zastąpić w obowiązkach nieobecną w pracy swoją koleżankę J. P. – miał roznieść po jej rejonie korespondencję, a także emerytury i renty. Z tego powodu Z. K. w saszetce w torbie listonosza miał przy sobie środki pieniężne w kwocie 44.000 zł.

Rankiem 23 czerwca 2023r. oskarżeni T. D. (1) i K. G. (1) skontaktowali się za pośrednictwem aplikacji M. (vide: k.412). O godz. 9.22 T. D. (1) wysłał do K. G. (1) wiadomości o treści: (...), (...), „Może wlecieć do 55 koła”. K. G. (1) odpowiedział wówczas „Co ty gadasz”. Następnie doszło do spotkania oskarżonych, podczas którego oskarżony T. D. (1) zaproponował K. G. (1) napad na listonosza, który roznosi emerytury i renty.

Po tych ustaleniach oskarżeni udali się do kamienicy znajdującej się w G. przy ul. (...). W drodze zostali zarejestrowani na monitoring (k.58-60). Po dotarciu na miejsce stanęli w bramie i oczekiwali na zbliżającego się listonosza – Z. K..

W momencie, gdy listonosz wkładał listy do skrzynki oskarżeni rozdzielili się – K. G. (1) poszedł schodami na piętro kamienicy, natomiast T. D. (1) stanął przy bramie wejściowej od ulicy. Po włożeniu listów do skrzynki Z. K. skierował się schodami na piętro kamienicy, aby roznieść emerytury. W czasie, gdy schodami wchodził na piętro, został nagle kopnięty przez K. G. (1) obutą stopą w twarz (pod prawe oko), skutkiem czego przechylił się i stoczył ze schodów, a na skutek upadku uderzył głową (okolica potyliczną) w ścianę znajdującą się u podnóża schodów i upadł. Wówczas dobiegł do niego K. G. (1) i usiłował wyszarpnąć torbę pokrzywdzonemu torbę, jednakże Z. K. skutecznie opierał się. Całe to zdarzenie - poczynając od zadania ciosu przez K. G. (1), przez upadek pokrzywdzonego ze schodów i uderzenie głową w ścianę - obserwował znajdujący się na dole T. D. (1), który również w tym momencie doskoczył do pokrzywdzonego szarpiającego się z K. G. (1) przyłączając się do ataku. Obaj oskarżeni wspólnie przyduszali pokrzywdzonego do posadzki celem wyrwania mu torby z jej zawartością (w szczególności znajdującymi się tam pieniędzmi), nadto T. D. (1) zadawał pokrzywdzonemu pięścią ciosy w głowę. Z uwagi na opór pokrzywdzonego Z. K. oskarżonym nie udało się dokonać zaboru torby listonosza z jej zawartością, T. D. (1) zabrał natomiast z kieszeni pokrzywdzonego telefon komórkowy marki M. o wartości 500 zł. Pokrzywdzony podczas zdarzenia krzychał usiłując wezwać pomoc. Po nieudanej próbie zabrania torby listonosza (z jej zawartością) oraz po dokonaniu zaboru telefonu pokrzywdzonego oskarżeni T. D. (1) i K. G. (1) uciekli z miejsca zdarzenia.

Ranny pokrzywdzony został odnaleziony przez osobę zamieszkujejącą w kamienicy przy ul. (...), która wezwała policję.

Z. K. został przewieziony karetką pogotowia do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w Szpitalu w G.. Po wykonaniu badań (w szczególności TK głowy oraz TK odcinka C kręgosłupa) oraz zaopatrzeniu rany głowy po około dwóch godzinach pokrzywdzony opuścił szpital (vide: k.12).

Zastosowany przez oskarżonego K. G. (1) względem pokrzywdzonego sposób użycia przemocy tj. kopnięcie obutą nogą wchodzącego po schodach pokrzywdzonego w twarz, co skutkowało upadkiem pokrzywdzonego ze schodów

i uderzeniem okolicą potyliczną o ścianę znajdującą się u podnóża schodów narażał Z. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.

Telefon zabrany pokrzywdzonemu został zabezpieczony w mieszkaniu oskarżonego T. D. (1).

K. G. (1) został zatrzymany w dniu 23 czerwca 2023r. o godzinie 20:20, a następnie tymczasowo aresztowany.

T. D. (1) został zatrzymany w dniu 23 czerwca 2023r. o godzinie 21:20, a następnie tymczasowo aresztowany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonych: T. D. (1) (k.695-696 w zw. z k.94-95, 101-102, 291-292, 345-346, 407) i K. G. (1) (k.696-698 w zw. z k.79-82, 106-107, 294-299; 703),

- zeznań pokrzywdzonego Z. K. (k.699-701 w zw. z k. 4-6, 53, 54-55, 56-57, 167; 702),

- opinii biegłego lekarza sądowego B. B. (2) (k.703-705 opinia ustna w zw. z k.142 i 261 – opinie pisemne);

- dokumentów w postaci: karty leczenia szpitalnego Z. K. (k.12), protokołu oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną (k.15-18, 156), protokołu oględzin osoby pokrzywdzonego wraz z dokumentacją fotograficzną (k.19-20, 155), protokołu zatrzymania K. G. (1) (k.25-26), protokołu zatrzymania T. D. (1) (k.30), nagrania z monitoringu (k.58-60), protokołu zatrzymania telefonu M. (k.66-68), dokumentacji fotograficznej dot. obuwia oskarżonych (k.172-173), wydruk zrzutów wiadomości na aplikacji M. pomiędzy oskarżonymi (k.412-414),

Oskarżony K. G. (1) jest synem P. i B. z domu W., urodził się w dniu (...) w G.. K. G. (1) legitymuje się wykształceniem zawodowym – z zawodu jest stolarzem. Jest bezdzietnym kawalerem, pozostaje w nieformalnym związku, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Przed zatrzymaniem w niniejszej sprawie K. G. (1) pozostawał zatrudniony w Gminnym Przedsiębiorstwie (...) w C. w charakterze montera sieci, osiągając wynagrodzenie na poziomie 3.000 - 4.000 zł netto miesięcznie. Oskarżony G. nie posiada żadnego majątku, nie był dotąd karany za przestępstwa. W miejscu zamieszkania posiada opinię pozytywną (k.440-441).

Oskarżony T. D. (1) jest synem M. i K. z domu K., urodził się w dniu (...) w G.. T. D. (1) legitymuje się wykształceniem niepełnym podstawowym, nie ma wyuczonego zawodu. Jest kawalerem, wg oświadczenia złożonego na rozprawie ojcem jednego małoletniego dziecka, wobec którego jest zobowiązany do alimentacji w kwocie 500 zł miesięcznie. Przed zatrzymaniem do niniejszej sprawy T. D. (1) utrzymywał się z prac dorywczych jako pomocnik budowlany osiągając z tego tytułu dochody miesięczne w kwocie 1.500-1.600 zł. Oskarżony D. nie posiada żadnego majątku. T. D. (1) był wielokrotnie karany za przestępstwa, w tym przeciwko mieniu, W szczególności – co istotne dla ustalenia działania w warunkach recydywy z art.64§2 k.k. – T. D. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 20 lutego 2017r. w sprawie o sygn. akt II K 1009/16 został skazany za przestępstwo z art.280§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, a odbywał ją w okresie od godz. 7.00 dnia 3 sierpnia 2016r. do godz.7.00 dnia 3 sierpnia 2019r., a zatem dokonując w dniu 23 czerwca 2019r. rozboju na osobie Z. K. oskarżony T. D. (1) działał w ciągu pięciu lat od odbycia w/w kary.

W toku śledztwa T. D. (1) został poddany badaniu przez biegłych psychiatrów oraz psychologa. U oskarżonego nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, stwierdzono natomiast uzależnienie od alkoholu, szkodliwe zażywanie narkotyków oraz cechy osobowości nieprawidłowe dyssocjalnej. Tempore criminis T. D. (1) miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem.

Dane dotyczące osób oskarżonych ustalono na podstawie:

- karty karnej K. G. (1) (k.115-116), karty karnej T. D. (1) (k.117-124, 141, 348-355), odpisów wyroków skazujących T. D. (1) wraz z danymi o odbyciu kar (k.159-166, 374-376, 389-404), wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania T.

D. (1) (k.417-418), opinii sądowo – psychiatrycznej i psychologicznej dot. T. D. (1) (k.437), wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania K. G. (1) (k.440-441).

Oskarżony T. D. (1) na rozprawie przyznając się do obu zarzucanych mu przestępstw odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (za wyjątkiem pytań swego obrońcy) wskazując jedynie, że napad na listonosza był jego pomysłem, nie zakładał jednak, że listonosz zostanie kopnięty, a wspólnie ze współoskarżonym zamierzali zająć listonosza „z dwóch stron i wyrwać torbę”. Jednocześnie T. D. (1) podtrzymał wszystkie swoje wyjaśnienia złożone na etapie śledztwa. W toku tych wyjaśnień oskarżony przyznał się do posiadania zabezpieczonych przy nim narkotyków, zaś w odniesieniu do rozboju na osobie Z. K. zaprzeczył wówczas, by to on był pomysłodawcą tegoż przestępstwa (w śledztwie T. D. (1) wskazywał K. G. (1) jako inicjatora), podkreślał też, że umówił się ze współoskarżonym na wyrwanie torby listonoszowi, ale nie na „kopnięcie ani nic takiego”. T. D. (1) relacjonował wówczas, że w czasie, gdy listonosz wrzucał korespondencję do skrzynek, rozdzielił się z K. G. (1), który poszedł schodami do góry, on zaś pozostał na dole przy bramie, gdzie miał przytrzymywać drzwi, zaś po chwili zauważył, jak listonosz spada ze schodów, a K. G. (1) podbiega do niego i się z nim szarpie. T. D. (1) zaprzeczył przy tym, by on osobiście stosował jakąkolwiek przemoc wobec pokrzywdzonego, twierdził też, że to K. G. (1) zabrał pokrzywdzonemu telefon komórkowy, który potem miał przekazać T. D. (1).

Oskarżony K. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Nie kwestionując swojej obecności w czasie i na miejscu zdarzenia wskazywał, iż był jedynie świadkiem zdarzenia, biernym obserwatorem rozboju, którego zarówno inicjatorem, jak i wykonawcą miał być wyłącznie T. D. (1). W swych pierwszych wyjaśnieniach na etapie śledztwa (k.80-82) K. G. (1) wskazał, że wraz z T. D. (1) udał się do kamienicy przy ul. (...) w G. po następnego kolegę – zamieszkującego tam K. A. (1), aby z nim „zapalić papierosa i pogadać”, a dokonanie rozboju na listonoszu przez T. D. (1) było dla niego całkowitym zaskoczeniem, podkreślał przy tym, że był jedynie tegoż świadkiem i nie stosował żadnej przemocy wobec pokrzywdzonego. Podobne w treści wyjaśnienia K. G. (1) złożył na posiedzeniu w przedmiocie wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania (k.106-107) dodając, że nie umawiał się na dokonanie rozboju na listonoszu i nawet nie zbliżył się do pokrzywdzonego. Podczas trzeciego z przesłuchań na etapie śledztwa (k.294-299) K. G. (1) zmienił częściowo swe wyjaśnienia – wskazał, że został poinformowany na M. przez T. D. (1), że „ma pieniądze do odzyskania” – to właśnie miało być powodem udania się K. G. (1) z T. D. (1) na ul. (...) w G. (gdzie akurat mieszka ich znajomy – K. A. (1) – wizyta u niego nie była jednak celem). K. G. (1) podtrzymał twierdzenie, jakoby dokonanie rozboju na listonoszu przez T. D. (1) było dla niego całkowitym zaskoczeniem i podkreślał, że nie brał on w nim żadnego udziału. Po złożeniu tych wyjaśnień obrońca K. G. (1) złożył do akt wydruk zrzutów wiadomości z aplikacji M. pomiędzy oskarżonymi z dnia zdarzenia (k.411-414).

Na rozprawie K. G. (1) również nie przyznał się do zarzucanego przestępstwa. Wskazywał, iż T. D. (1) napisał do niego na M., że „jest robota i pieniądze do uzyskania”, a następnie przekazał, że „te pieniądze są do odzyskania od znajomego dla kogoś”. K. G. (1) ponownie opisał siebie jako biernego obserwatora zdarzenia, zaskoczonego agresywnym zachowaniem T. D. (1), który popchnął pokrzywdzonego wskutek czego listonosz spadł ze schodów. Oskarżony G. ponownie zadeklarował, że „nawet nie dotknął” listonosza, a sam był wystraszony i w szoku. Jednocześnie K. G. (1) jedynie częściowo podtrzymał swe wyjaśnienia z etapu śledztwa – w szczególności nie podtrzymał pierwotnych twierdzeń, jakoby celem udania się do przedmiotowej kamienicy była wizyta u K. A. (2), przy czym wyjaśnienia tej treści tłumaczył tym, że mogło mu się „pomieszać w stresie”

Co do wyjaśnień T. D. (1) w pełni wiarygodne należało je uznać w części dotyczącej stawianego zarzutu posiadania narkotyków – pozostawały one w pełnej zgodności zarówno z wynikami przeszukania osoby oskarżonego, jak z wynikami badania przez biegłego zabezpieczonej substancji.

W odniesieniu do wyjaśnień dotyczących zarzutu rozboju na Z. K. w ocenie Sądu zarówno wyjaśnienia oskarżonego T. D. (1), jak i oskarżonego K. G. (1) mogły zostać uznane za wiarygodne jedynie częściowo. Te wyjaśnienia każdego z oskarżonych cechuje niestabilność, dostosowywanie ich treści do znajomości aktualnie zebranego materiału dowodowego oraz sprzeczność w szczególności z uznanymi za w pełni wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonego Z.

K., które to zeznania w połączeniu z opinią biegłego lekarza sądowego B. B. (2) stanowiły podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych.

W odniesieniu do wyjaśnień T. D. (1) za wiarygodne Sąd uznał jego twierdzenia:

- przyznające fakt, iż to on był inicjatorem napadu na listonosza,
- wskazujące na rozdzielenie się oskarżonych celem okrzyżenia pokrzywdzonego – odcięcia mu drogi ucieczki (oskarżony T. D. (1) pozostał przy wejściu do kamienicy) i zaatakowania z dwóch stron, przy czym na wiarę zasługiwały wyjaśnienia T. D. (1) konsekwentnie od samego początku wskazującego na K. G. (1) jako tego, który „wyprowadził” listonosza, wszedł schodami na piętro i stamtąd zaatakował pokrzywdzonego powodując jego upadek ze schodów,

albowiem w tym zakresie wyjaśnienia te znajdowały wsparcie w pozostałym materiale dowodowym – zrzucie wiadomości pomiędzy oskarżonymi z aplikacji M. oraz w zeznaniach pokrzywdzonego Z. K..

W pozostałym zakresie wyjaśnienia T. D. (1) nie zasługiwały na wiarę. Podkreślenia wymaga, że:

- niestabilne są wyjaśnienia T. D. (1) w zakresie osoby będącej inicjatorem rozboju na pokrzywdzonym – pierwotnie T. D. (1) kreślił K. G. (1) jako pomysłodawcę przestępstwa, a dopiero po tym, jak K. G. (1) złożył w tym zakresie wyjaśnienia, a jego obrońca przedłożył do akt zrzuty wiadomości pomiędzy oskarżonymi z aplikacji M., na rozprawie T. D. (1) zmienił swe wyjaśnienia przyznając, że to on był pomysłodawcą tego przestępstwa – okoliczności te jednoznacznie świadczą o tym, że T. D. (1) korzystając ze swego bogatego doświadczenia procesowego (wynikającego z uprzedniej karalności) „cedzi” informacje przekazywane organom sprawiedliwości, dostosowuje treść swych wyjaśnień do aktualnie znanego sobie materiału dowodowego obciążającego jego osobę i nie zawsze jest szczery w swych wypowiedziach,
- sprzeczne z kategoriowymi i jednoznacznymi w swej treści zeznaniami pokrzywdzonego Z. K. są te wyjaśnienia T. D. (1), w których zaprzeczał on by sam stosował jakąkolwiek przemoc wobec pokrzywdzonego oraz twierdził jakoby to K. G. (1) zabrał pokrzywdzonemu telefon komórkowy – zeznania Z. K. jednoznacznie obciążały w tym zakresie T. D. (1), pokrzywdzony konsekwentnie wskazywał bowiem na jego osobę jako zadającą mu ciosy pięścią w głowę oraz zabierającego z kieszeni telefon komórkowy; w tym ostatnim zakresie zeznania pokrzywdzonego zostały wsparte również wyjaśnieniami K. G. (1);
- twierdzenia T. D. (1) wielokrotnie podkreślającego, jakoby nie zakładał on nawet, że listonosz zostanie kopnięty, a jego zamiarem miałyby być wyłącznie „zajęcie listonosza z dwóch stron” i „wyrwanie mu torby” oraz że nie umawiał się z K. G. (1) na „kopnięcie ani nic takiego” również w ocenie Sądu są jedynie przyjętą przez oskarżonego linią obrony ukierunkowaną na zminimalizowanie odpowiedzialności karnej – oskarżony D. starał się w ten sposób dowieść, jakoby K. G. (1) dopuścił się tzw. ekscesu. Taka wersja zdarzeń nie przekonała jednak Sądu, albowiem z jednej strony pozostawała ona sprzeczna z zeznaniami pokrzywdzonego wskazującego jednoznacznie na T. D. (1) jako stosującego przemoc (przyduszenie do posadzki, ciosy pięścią w głowę) celem zabrania torby z pieniędzmi (co się nie udało z uwagi na skuteczny opór pokrzywdzonego) oraz telefonu komórkowego, ale przede wszystkim z uwagi na fakt, iż sekwencja wydarzeń kategoriowo wskazywała na to, że T. D. (1) obserwując sposób zastosowania przemocy wobec Z. K. przez współoskarżonego K. G. (1) (zadanie ciosu skutkujące upadkiem pokrzywdzonego ze schodów i uderzeniem głową w ścianę) w tym właśnie momencie sam przyłączył się do działań K. G. i osobiście zaatakował pokrzywdzonego (przyduszając go do posadzki i zadając ciosy pięścią w głowę), a zatem nie sposób mówić o tym, iż K. G. (1) miałyby dopuścić się względem pokrzywdzonego przemocy nieakceptowanej przez T. D. (1);
- twierdzenia T. D. (1) wskazującego na to, jakoby umówił się z K. G. (1) jedynie „na wyrwanie torby” listonoszowi są zdaniem Sądu nie obrony z uwagi na fakt, w jakim miejscu doszło do inkryminowanego zdarzenia - oskarżeni nie dokonali przestępstwa „na ulicy” gdzie teoretycznie byłoby możliwe przy wykorzystaniu zaskoczenia „wyrwanie

torby” listonoszowi – oskarżeni dokonali omawianego przestępstwa na klatce schodowej kamienicy, rozdzielając swe role i zachodząc pokrzywdzonego z dwóch stron – od góry (K. G. (1)) i od dołu (T. D. (1)) co w oczywisty sposób wykluczało nagłe wyrwanie torby listonoszowi i ucieczkę – w taki sposób działania niejako „z definicji” miejsca zdarzenia wpisane było zastosowanie przemocy wobec listonosza celem zabrania mu przenoszonych przez niego pieniędzy; w konsekwencji ta część wyjaśnień oskarżonego D. pozostaje również rażąco sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania.

W odniesieniu do wyjaśnień K. G. (1) Sąd dał im wiarę w tej części, w której oskarżony:

- przyznał fakt swojej obecności w czasie i miejscu zdarzenia (okoliczność potwierdzona wszystkimi innymi dowodami);
- ostatecznie wskazał, iż inicjatorem zdarzenia był T. D. (1), który zwrócił się do niego z wiadomością za pośrednictwem aplikacji M. (okoliczność potwierdzona zrzutami wiadomości oraz przyznana na rozprawie przez oskarżonego T. D. (1)),
- wskazywał na T. D. (1) jako osobę zabierającą pokrzywdzonemu telefon komórkowy (okoliczność potwierdzona przez pokrzywdzonego Z. K.).

W pozostałym zakresie wyjaśnienia K. G. (1) nie zasługiwały na wiarę z następujących przyczyn:

- wysoce niestabilne są wyjaśnienia K. G. (1) w zakresie celu udania się do kamienicy przy ul. (...) w G. – pierwotnie oskarżony G. wskazywał, iż miały udać się tam do zamieszkującego tam znajomego celem „pogadania i wypalenia papierosa”, na rozprawie oskarżony zaprzeczył temu, ale nie potrafił racjonalnie wytłumaczyć owej zmiany wskazując na stres związany ze składaniem wyjaśnień – w ocenie Sądu wersja o rzekomej planowanej wizycie u kolegi była jedynie nieudolną próbą zamaskowania faktu, że udanie się pod wskazany adres odbyło się z intencją dokonania rozboju na listonoszu roznoszącego tam emerytury/renty;
- za nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz ze zgromadzonym materiałem dowodowym uznać należało kolejne twierdzenia K. G. (1), jakoby celem udania się pod adres W. (...) G. była prośba T. D. (1) o pomoc w odzyskaniu pieniędzy – ta wersja K. G. (1) pojawiła się dopiero na pewnym etapie śledztwa, niemniej nawet ona nie korelowała z treścią wiadomości wymienionych przez oskarżonych przy pomocy aplikacji M. (wiadomość T. D. (1) do K. G. (1) o treści: „CO ROBISZ”, „JEST ROBOTA”, „Może wlecieć do 55 koła”, odpowiedź K. G. (1) „Co ty gadasz”), K. G. (1) nie potrafił też wyjaśnić skąd niby T. D. (1) (którego sytuacja finansowa była mu znana) miały mieć tak znaczną kwotę pieniężną niejako „zdeponowaną” u osób trzecich, a w szczególności twierdzenia te pozostawały w jaskrawej w sprzeczności z ujawnionym zachowaniem K. G. (1) podjętym względem „umundurowanego” przeciw pracownika Poczty Polskiej;
- sprzeczne z kategorycznymi i jednoznacznymi w swej treści zeznaniami pokrzywdzonego Z. K. są te wyjaśnienia K. G. (1), w których zaprzeczał on swojemu aktywnemu udziałowi w dokonaniu rozboju na listonoszu – pokrzywdzony Z. K. zarówno w toku śledztwa podczas okazania, jak i podczas rozprawy kategorycznie wskazał właśnie na oskarżonego K. G. (1) jako tego z dwóch napastników, który udał się schodami na piętro, a następnie kopnął wchodzącego po schodach pokrzywdzonego w twarz powodując jego upadek ze schodów i uderzenie głową w ścianę, a w dalszej kolejności szarpał się z pokrzywdzonym celem wyrwania mu torby z pieniędzmi. Odmienne wyjaśnienia K. G. (1) w tym zakresie nie mogły zostać uznane za wiarygodne wobec logicznych i konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego, które dodatkowo były od samego początku wspierane wyjaśnieniami T. D. (1) wskazującego na K. G. (1) jako atakującego pokrzywdzonego wchodzącego schodami. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia wiarygodności zeznań Z. K., zeznającego w sposób bardzo wyważony i nie pozostającego w żadnym konflikcie z obcymi dla siebie oskarżonymi.
- sekwencja wydarzeń kategorycznie wskazywała na to, że oskarżeni rozdzielili zadania pomiędzy siebie celem dokonania rozboju na osobie listonosza – w tym właśnie celu T. D. (1) pozostał na dole przy drzwiach celem

odcienia drogi ucieczki pokrzywdzonemu, zaś K. G. (1) wszedł na piętro i następnie stamtąd zaatakował wchodzącego po schodach pokrzywdzonego powodując jego upadek ze schodów i uderzenie głową w ścianę, potem zaś obaj już oskarżeni doskoczyli do leżącego pokrzywdzonego, przyduszali go do posadzki i szarpali się z nim celem wyrwania torby, a ostatecznie T. D. (1) zabrał pokrzywdzonemu telefon komórkowy i oskarżeni razem uciekli z miejsca zdarzenia pozostawiając tam ранnego Z. K..

Z tych przyczyn ta część wyjaśnień K. G. (1) została uznana za niewiarygodną jako zmierzająca wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Szczególnie istotne dla sprawy okazały się zeznania pokrzywdzonego Z. K. Sąd zeznaniom tym przyznał przymiot pełnej wiarygodności uznając je za rzeczowe, spontaniczne i konsekwentne, a także korelujące (w swych fragmentach) z tą częścią wyjaśnień oskarżonego T. D. (1), które z przyczyn wskazanych wyżej zostały uznane za wiarygodne (co do osoby pierwszego napastnika – atakującego w momencie wchodzenia po schodach) oraz z opinią biegłego lekarza sądowego co do obrażeń ciała odniesionych przez pokrzywdzonego i mechanizmu ich powstania. Takie pozytywne walory zeznań Z. K. przesądziły o tym, że stały się one podstawą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie. Obserwacja świadka Z. K. podczas składania przez niego zeznań, jego opanowanie, logika wypowiedzi, ich wyważenie oraz sposób zachowania przekonały Sąd co do szczerości i prawdziwości jego słów. Podkreślić należy, iż mimo wyrządzenia mu ewidentnej krzywdy świadek K. nie żywił negatywnych uczuć względem jakiegokolwiek z oskarżonych. Wszystkie te okoliczności świadczą zdaniem Sądu o tym, iż relację pokrzywdzonego należało uznać za w pełni wiarygodną. Zeznania pokrzywdzonego pozwoliły na ustalenie, iż każdy z oskarżonych odegrał swoją istotną rolę w popełnieniu przestępstwa będącego przedmiotem postępowania. Wprawdzie osobą stosującą przemoc w sposób zagrażający bezpośrednio życiu była oskarżony K. G. (1) (który kopnął w twarz wchodzącego po schodach pokrzywdzonego powodując jego upadek i uderzenie głową w ścianę), niemniej zaraz po tym dołączył do niego oskarżony T. D. (1) – dalej oskarżeni wspólnie przyduszali pokrzywdzonego do posadzki, a T. D. (1) uderzał go pięścią w głowę. Zeznania pokrzywdzonego pozwalały też na zanegowanie wyjaśnień oskarżonych wzajemnie przerzucających się odpowiedzialnością za użycie przemocy i kreujących siebie jako biernych obserwatorów agresji współoskarżonego – zeznania Z. K. pozwalały na jednoznaczne ustalenie roli każdego z oskarżonych jak też faktu, iż każdy z oskarżonych stosował przemoc wobec osoby pokrzywdzonego.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka M. M. – funkcjonariusza Policji zeznającego na okoliczność podejmowanych działań celem zatrzymania oskarżonych. Zeznania M. M. były pozbawione sprzeczności, były logiczne i spójne.

Bardzo przydatna dla celów postępowania okazała się opinia sądowo – lekarska autorstwa biegłego B. B. (2) dotycząca obrażeń ciała pokrzywdzonego Z. K. i mechanizmu ich powstania (k.703-705 opinia ustna, k.142 i 261 – opinie pisemne), na podstawie której możliwe stało się precyzyjne ustalenie obrażeń ciała, jakie odniósł Z. K. wskutek użycia względem niego przemocy, a w szczególności ustalenie, iż przemoc ta (polegająca na kopnięciu obutą nogą w twarz wchodzącego po schodach pokrzywdzonego, co skutkowało upadkiem pokrzywdzonego ze schodów i uderzeniem okolicą potyliczną o ścianę znajdującą się u podnóża schodów) w sposób bezpośrednio zagrażała życiu pokrzywdzonego. Treść opinii biegłego korelowała przy tym z zeznaniami pokrzywdzonego, dokumentacją lekarską dotyczącą jego obrażeń oraz z zabezpieczoną dokumentacją (również fotograficzną) dotyczącą oględzin miejsca zdarzenia (k.15-18, 156)

W pełni przydatna okazała się sporządzona w toku postępowania opinia biegłych psychiatrów oraz psychologa dotycząca stanu zdrowia psychicznego oskarżonego T. D. (1) (k.437). Opinia ta została sporządzona przez biegłych mających wieloletnie doświadczenie zawodowe i niezbędną specjalistyczną wiedzę do ich wydania. Biegli w sposób jasny i logiczny przedstawili, co stanowiło podstawę ich opinii i dlaczego na podstawie zebranego materiału wyciągnęli opisane w niej wnioski końcowe. Opinia biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa uwzględniała całokształt materiału dowodowego dostępnego w sprawie, a nadto sporządzona została w oparciu o osobiste spostrzeżenia biegłych poczynione w toku badania T. D. (1), co pozwoliło na dokonanie ustaleń w kwestii jego poczytalności in tempore

criminis. Wskazana opinia była jasna, pełna oraz została sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Jednocześnie brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ustaleń i wniosków tych opinii.

Sąd uznał za całkowicie wiarygodne i przydatne dla celów postępowania ujawnione w sprawie dokumenty. Zostały one sporządzone przez uprawnione organy, w ramach ich kompetencji. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania, Sąd nie znalazł także podstaw, by czynić to z urzędu.

Nieprzydatne dla ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okazały się zeznania świadków: A. S., B. S., J. A. oraz J. P., wobec czego zastosowano w tym zakresie art.350a k.p.k. uprzedzając o tym strony vide: k.702).

Przypomnieć należy, iż Sąd ostatecznie nie uwzględnił wniosku o przesłuchanie jako świadka P. W. – okoliczność, w jaki sposób zachowywali się oskarżeni w obecności wymienionego zarówno przed, jak i po inkryminowanym zdarzeniu nie miała w ocenie Sądu znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – każdy z oskarżonych mógł przecież „odgrywać” określoną, korzystną dla siebie rolę, a spostrzeżenia świadka w tym zakresie (jakikolwiek by były) nie mogły wpływać na ustalenie przebiegu samego zdarzenia będącego przedmiotem postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego i omówionego powyżej materiału dowodowego tak wina, jak i sprawstwo oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynów nie budziły w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

co do przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego T. D. (1) w pkt.3. części rozstrzygającej wyroku

Nie budziły żadnych wątpliwości zarówno sprawstwo, jak i wina T. D. (1) w zakresie zarzucanego mu przestępstwa posiadania narkotyków. Opinia biegłego dotycząca suszu roślinnego zabezpieczonego podczas przeszukania osoby oskarżonego D. przez funkcjonariuszy policji jednoznacznie wykazała, że susz (o masie 5,09 g netto) zawierał w swoim składzie ziele konopii innych niż włókniste zaliczane do środków odurzających grupy I-N oraz amfetaminę zaliczaną do substancji psychotropowych grupy II P.

Posiadając ów susz wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oskarżony T. D. (1) wypełnił znamiona określone w art.62 ust.1 ustawy, co było okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie.

co do przestępstwa przypisanego K. G. (1) w pkt.1 oraz T. D. (1) w pkt.2. części rozstrzygającej wyroku

Zbrodni z art.280§2 k.k. dopuszcza się ten, kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, posługując się przy tym bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działając w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się takim przedmiotem, środkiem lub sposobem.

Przestępstwo rozboju, określone w art.280 k.k. jest przestępstwem powszechnym (ogólnospawczym), posiadającym dwa ustawowe przedmioty przestępstwa: osobę, wobec której sprawca dopuszcza się zamachu oraz mienie (rzecz), którą kradnie.

Zachowanie sprawcy rozboju polega na kradzieży przy użyciu jednego z trzech wymienionych w przepisie sposobów, tj. użyciu przemocy, groźby natychmiastowego użycia takiej przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Znamiona kwalifikowanego typu rozboju określonego w art.280§2 k.k. dotyczą w szczególności przedmiotu, jakim posługuje się sprawca oraz sposobu jego działania.

Przestępstwo z art.280§2 k.k. ma w końcu charakter kierunkowy. Zachowanie sprawcy musi być zatem ukierunkowane na określony cel jakim jest zamiar kradzieży rzeczy i to poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby jej natychmiastowego użycia, bądź doprowadzenia pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności z użyciem broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu lub środka obezwładniającego albo działaniem w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem.

W ocenie Sądu całokształt okoliczności niniejszej sprawy nakazywał uznać, iż zachowanie oskarżonych podjęte względem pokrzywdzonego Z. K. w dniu 23 czerwca 2013r. wyczerpywało znamiona zbrodni z art.13§1 k.k. w zw. z art.280§2 k.k. i art.280§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k., a wobec T. D. (1) dodatkowo art.64§2 k.k.

Omówiony wyżej materiał dowodowy wskazywał jednoznacznie, że obaj oskarżeni - działając w ramach współsprawstwa - wyczerpali ustawowe znamiona zbrodni rozboju. W ramach uzgodnionego podziału ról rozdzielili się oni okrążając pokrzywdzonego tj. w momencie, gdy listonosz wkładał listy do skrzynki oskarżeni K. G. (1) poszedł schodami na piętro kamienicy, natomiast T. D. (1) stanął przy bramie wejściowej od ulicy odcinając pokrzywdzonemu drogę ucieczki Następnie gdy pokrzywdzony zaczął wchodzić schodami na piętro został nagle kopnięty przez K. G. (1) obutą stopą w twarz pod prawe oko, skutkiem czego przechylił się i stoczył ze schodów, a na skutek upadku uderzył głową (okolicą potyliczną) w ścianę znajdującą się u podnóża schodów i upadł. Taki sposób działania zastosowany przez K. G. (1) zgodnie z niebudzącą żadnych wątpliwości opinią biegłego lekarza z zakresu medycyny sądowej bezpośrednio zagrażał życiu pokrzywdzonego Z. K., był więc sposobem działania wskazywanym w art.280§2 k.k.. Po zastosowaniu takiej przemocy K. G. (1) dobiegł do pokrzywdzonego i usiłował wyszarpnąć mu torbę z pieniędzmi, jednakże Z. K. skutecznie opierał się.

Jednocześnie całe to zdarzenie - poczynając od zadania ciosu przez K. G. (1), przez upadek pokrzywdzonego ze schodów i uderzenie głową w ścianę - obserwował znajdujący się na dole T. D. (1), który również w tym momencie doskoczył do pokrzywdzonego szarpiącego się z K. G. (1) przyłączając się do ataku. Tym samym T. D. (1) niewątpliwie działał wspólnie z inną osobą tj. K. G. (1), która posłużyła się sposobem użycia przemocy zagrażającym bezpośrednio życiu pokrzywdzonego.

Następnie obaj oskarżeni wspólnie przyduszali pokrzywdzonego do posadzki celem wyrwania mu torby z jej zawartością (w szczególności znajdującymi się tam pieniędzmi), nadto T. D. (1) zadawał pokrzywdzonemu pięścią ciosy w głowę. Z uwagi na opór pokrzywdzonego Z. K. oskarżonym nie udało się dokonać zaboru torby listonosza z jej zawartością - w tym zakresie zachowanie oskarżonych zakończyło się na etapie usiłowania w rozumieniu art.13§1 k.k.. Dodatkowo jednak doszło do dokonania rozboju, albowiem po opisanym wyżej zastosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonego T. D. (1) zabrał z kieszeni pokrzywdzonego telefon komórkowy marki M. o wartości 500 zł, a następnie oskarżeni zbiegli z miejsca zdarzenia.

Tym samym zachowanie oskarżonych K. G. (2) i T. D. (1) słusznie zostało zakwalifikowane przez prokuratora z art.13§1 k.k. w zw. z art.280§2 k.k. i art.280§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art.4§1 k.k. (jako względniejszym dla oskarżonych) zw. z art.11§2 k.k..

Dodatkowo w przypadku T. D. (1) zasadne było przyjęcie w kwalifikacji prawnej również art.64§2 k.k., albowiem popełniając przestępstwo w dniu 23 czerwca 2023r. oskarżony ten działał w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od godz. 7.00 dnia 3 sierpnia 2016r. do godz.7.00 dnia 3 sierpnia 2019r. kary 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 20 lutego 2017r. w sprawie o sygn. akt II K 1009/16 za przestępstwo z art.280§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k..

W ocenie Sądu eliminacji z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym wymagał art.158§1 k.k.. Niewątpliwym było w świetle materiału dowodowego, że przemoc zastosowana przez oskarżonych wobec Z. K. była sposobem do dokonania rozboju na osobie pokrzywdzonego. W tej sytuacji nie zachodzi kumulatywny zbieg

przepisów ustawy proponowanych przez oskarżyciela publicznego, albowiem przepis art.158§1 k.k. zostaje w ocenie Sądu pochłonięty przez art.280§2 k.k..

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art.53§1 i §2 k.k. oraz art.115§2 k.k. kwestię **WYMIARU KARY** jako okoliczności obciążające Sąd potraktował:

- popełnienie przestępstwa na szkodę Z. K. w konfiguracji wieloosobowej – wspólnie i w porozumieniu,
- fakt, iż przypisany oskarżonym czyn popełniony na szkodę Z. K. wyczerpał znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej; wprawdzie koncepcja kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy zakłada, że karę wymierza się na podstawie jednego (najsurowszego) przepisu, jednakże wyczerpanie przez czyn także znamion określonych w innym przepisie stanowi okoliczność obciążającą przy wymiarze kary,
- w odniesieniu do oskarżonego T. D. (1) jego rolę w popełnionym przestępstwie popełnionym na szkodę Z. K. (oskarżony był pomysłodawcą),
- względem oskarżonego K. G. (1) jego rolę w popełnionym przestępstwie polegającą na zastosowaniu wobec pokrzywdzonego w sposób bezpośrednio zagrażający jego życiu,
- wobec T. D. (1) – jego uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa, w tym w przypadku przestępstwa popełnionego na szkodę Z. K. działanie w warunkach recydywy z art.64§2 k.k.,

Okolicznościami łagodzącymi były zaś:

- względem oskarżonego K. G. (1) – jego dotychczasowa niekaralność za przestępstwa oraz pozytywna opinia w miejscu zamieszkania,
- względem oskarżonego T. D. (1) – jego proporcjonalnie mniejszy udział w samym przestępstwie w porównaniu z K. G. (1) tzn. T. D. (1) współdziałał z K. G. (1) stosującym przemoc względem pokrzywdzonego w sposób zagrażający bezpośrednio jego życiu (co wystarczyło do przypisania zbrodni z art.280§2 k.k.), ale sam osobiście takiego sposobu nie zastosował),
- dodatkowo na korzyść oskarżonego D. wskazywał fakt, iż od samego początku zgodnie z prawdą wyjaśnił on, kto był pierwszym napastnikiem atakującym wchodzącego po schodach pokrzywdzonego.

Przy orzekaniu kary Sąd wziął pod uwagę każdą z dyrektyw opisanych w art.53 k.k., a mianowicie dyrektywy społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy, a także dyrektywy prewencji generalnej (kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa) i prewencji indywidualnej pojmowanej jako cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w stosunku do danego oskarżonego.

Wobec stwierdzonego bilansu okoliczności łagodzących i obciążających Sąd uznał, iż karami adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw oraz winy każdego z tych oskarżonych będzie:

a) w przypadku przestępstwa z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypisanego T. D. (1) w pkt.3 części rozstrzygającej wyroku - kara 3 miesięcy pozbawienia wolności; dodatkowo konieczne było na podstawie art.70 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczenie przepadku zabezpieczonego w sprawie suszu roślinnego zawierającego w swoim składzie ziele konopii innych niż włókniste oraz amfetaminę (pkt4. części rozstrzygającej wyroku);

b) w przypadku zbrodni popełnionej na szkodę Z. K.:

- **wobec K. G. (1) kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt.1. części rozstrzygającej wyroku),**
- **wobec T. D. (1) kara 7 lat pozbawienia wolności (pkt.2. części rozstrzygającej wyroku).**

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej okoliczności łagodzące i obciążające zdaniem Sądu orzeczenie kar w tym wymiarze, ich zróżnicowanie względem poszczególnych oskarżonych było zasadne i konieczne. Są to kary pozbawienia wolności wystarczająco surowe, by spełnić swe cele w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej. Taki wymiar kary w ocenie Sądu należycie uwzględnia stopień winy każdego z oskarżonych oraz stopień społecznej szkodliwości ich czynu, jak również różnice w indywidualnych uwarunkowaniach wpływających na wymiar kary w stosunku do poszczególnych oskarżonych.

W odniesieniu do oskarżonego T. D. (1) Sąd zobowiązany był do wymierzenia mu kary łącznej, przy czym uwzględniając stopień bliskości czasowej przypisanych przestępstw, a jednocześnie ich odmienną rodzajową Sąd na podstawie art.85§1 k.k. oraz art.86§1 k.k. zdecydował o orzeczeniu kary łącznej w wymiarze 7 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (pkt.5 części rozstrzygającej wyroku).

Zgodnie z art.63§1 k.k. na poczet wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności Sąd zaliczył im okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie (pkt.6 części rozstrzygającej wyroku).

Z uwagi na udział obrońcy z urzędu oskarżonego T. D. (1) (zarówno w toku śledztwa, jak i w postępowaniu przed Sądem Okręgowym jako pierwszą instancją) na podstawie przepisów wskazanych w pkt.7. części rozstrzygającej wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 900 złotych + VAT.

Na podstawie art.624§1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych od obowiązku zwrotu kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa. Oskarżeni, których wymierzono kary pozbawienia wolności nie będą mieli możliwości zgromadzenia środków finansowych na pokrycie kosztów sądowych, a jednocześnie nie posiadają oni żadnego majątku, z którego możliwe byłoby ewentualne ściągnięcie ich w drodze egzekucji. Z uwagi na to Sąd uznał, że uiszczenie kosztów byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe (pkt.8 części rozstrzygającej wyroku).

SSO Tomasz Borowczak

Zarządzenie / proszę:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień (w okresie od 17 do 25 lutego 2024r. przebywałem na urlopie wypoczynkowym),
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - oskarżonemu T. D. (1) z pouczeniem o apelacji
 - prokuratorowi
 - obrońcy oskarżonego K. G. (1) – radcy prawnemu J. J.
 - obrońcy oskarżonego T. D. (1) – adw. A. S.
3. przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub po wpłynięciu apelacji.

(...) dnia 4 marca 2024r.

SSO Tomasz Borowczak